

Szent István király – Magyarország fővédőszentje

Ha közvélemény-kutatást tartanánk, és az embereket arról kérdezném, hogy milyen példaképek állnak mintaként előttük, akkor a fiatalok talán megemlítenének egy-egy sportolót, énekest, az idősebbek talán művészeket sorolnának fel. Rá kell jönnünk, hogy nincs igazán mértékadó és „értékálló” ideál előttük. A mai világban, az üzlet és a pénz világában történt meg a következő eset: Az egyik sportágban teljesen alkalmatlan embert vettek fel. A sportorvos megjegyezte, hogy az illető nem fog bevalni. Erre a menedzser: Az a lényeg, hogy jó, széles mellkasa van, óriási a reklámfelület! – Hát ennyit a világ által felkínált eszményképekről.

Ha azt a szót halljuk, hogy szent, nem igazán tudjuk, mit kezdjünk ezzel a kifejezéssel, hiszen sovány, beesett arcú férfiak és nők jutnak eszünkbe, és még talán egy kicsit sajnáljuk is őket. Pedig ők is ugyanolyan hús-vér emberek, mint mi vagyunk. Mégis, miért példaképek akkor ők számunkra?

Az Isten és az embertárs iránti szeretet parancsát hősiessé fokon gyakorolták, legyőzve a test és a világ csábításait, a kapott láthatatlan isteni segítséget (kegyelem) maradéktalanul kihasználták.

Jézus többször idézi Istennek a választott néphez szóló parancsát: „Szentek legyetek, mert én, az Úr, szent vagyok!”

Ha egy szentre tekintünk, akkor nem a mulandóra kell tekintenünk, hanem arra, hogy teljesítette a kegyelem által legyőzve a gyarló emberi természetet az Isten és az embertárs iránti szeretet parancsát.

Ezer év idő- és térbeli távlatából miért példakép nekünk Szent István király?

Hasonlít az evangéliumi okos emberre, aki nem csak egyéni, de családi és nemzeti életét is sziklára építette: honalapító volt, erős kézzel kormányozta az országot, apostoli király volt, mert az „igaz hitnek plántálója” volt. A kalandozó és portyázó magyarok kezéből kivette a fegyvert, és letelepítve dolgozni és boldogulni tanította őket. Szerette magyar hazáját, országunkat és népünket halála előtt az ég királynőjének ajánlotta.

Így már – talán! – érthető Radnóti sóhajtó szava:

„Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent, Nekem szülőházam itt e lángoktól ölelt kis ország... Belőle nőttem én, mint fatörzsből gyöngye ága...”

A magyar nép és nemzet zivatáros történelme, amit ezer év alatt átértünk, megmutatta, hogy sokszor nem volt más segítségünk, mint az ég királynője, a mennybe felvett boldogságos Szűz Mária, aki közbenjár értünk, hogy a magyar nép fennmaradjon és továbbéljen!

Mit tegyünk? Hiszen számolatlan kezdeményezésünk fulladt kudarcba – sokszor vérbe! – az elmúlt ezer év során! Szent István királyunkra tekintve tegyünk a mai napon szent elhatározást:

Teljes szívünkkel szeretjük „e lángoktól ölelt kis ország”-ot („Határtalanul szeretném hazámat!”); a ránk bízottak előtt a tőlünk telhető módon tanúságot teszünk hitünkéről; becsületesen, fáradtságot nem ismerve dolgozunk családjunk és környezetünk jobbitásán és szépítésén; s végül, de nem utolsósorban életünket és halálunkat a boldogságos Szűz kezeibe tesszük.

Tudom, hogy ez milyen nehéz. Igen, nehéz, sőt nagyon sokszor még emberfeletti is tűnik.

Ha ezt a fogadalmat megtesszük, nagy fába vágjuk a fejszét, de egyet soha nem szabad elfelejtenünk: a bátraké és a kezdeményezőké a jövő, nem a megfáradt, elkeseredett, otthon ülő, a jövőért semmit sem tevő, csak állandóan a múlton siránkozó Pató Páloké!

Sokan és sokféle módon el akarják hitetni velünk, hogy kicsik, buták, ostobák, csúnyák vagyunk. Szent István király, valamint az Árpád-ház és az összes magyar szentek és boldogok végeláthatatlan sora bizonyítja, hogy Isten kegyelméből a kicsi naggyá, a buta bölccsé, a csúnya széppé, a félnék bátorrá, az erőtlen és a gyöngye erőssé válik. Ehhez azonban mindent meg kell tennünk, ami emberileg tőlünk telik: könyörögni a kegyelemért, és a magyar szentek és boldogok közbenjárását kérni!

Lengyel Donát OFM
(Új Hajtás 2008. augusztus)

Örökké velünk marad

Emlékező-hálaadó szentmise Gyula atyáért

Élete és papsága utolsó 15 évét töltötte velünk, a Regina Mundi egyházközség híveivel. Nagy ajándékot kaptunk a személyében Istentől, ezért nem csupán megemlékezünk róla a mai szentmisében, de hálát is adunk érte Istennek, hogy hozzánk küldte őt.

Ezekkel a szavakkal kezdte Dezső atya a sírkömegáldást megelőző hálaadó szentmisét június 19-én a celldömölki kegytemplomban, az összegyűlt családtagokat, barátokat, híveket megszólítva. Gyula atya ebben a templomban volt ministráns, elsőáldozó; itt tartotta 28 évvel ezelőtt az első szentmiséjét is pappá szentelését követően. Tavaly novemberben itt gyűltünk össze ravatala előtt a gyászmiséjén.

Dezső atya kiemelte, tapasztalatai szerint mennyire élő Gyula atya szelleme ma is hívei lelkében, gondolataiban. Gyakran emlegetjük ma is tetteit, mondásait, figyelmeztetését. Az általa létrehozott, támogatott plébániai közösségekben is él és hat, lelkipásztori munkájával segített minket az üdvösséghez vezető úton. Most pedig, amikor már a mennyek országában dicsóítja Istent, közvetlenül is közbenjárhat értünk nála.

Példaként áll előttünk kitartó szolgálataival, alázatával, amellyel mindig a hívei érdekeit képviselte, és amellyel a rá mért megpróbáltatásokat és keresztjét viselte.

A szentmise után a temetőben folytatódott a szertartás. Dezső atya megáldotta a sírlemléket, amely alatt Gyula atyának és szüleinek földi maradványai nyugszanak. A Schola Regina itt is, akárcsak a szentmise alatt, közreműködésével járult hozzá a szertartások meghitt hangulatához.

Végül Dezső atya mindannyiunk nevében köszönetet mondott a családtagoknak, elsősorban Katalin asszonynak, hogy lehetővé tette számunkra ezt a megemlékező hálaadást itt, Celledömölkön.

Demény Anna

Fotó: Demény Anna

Fotó: Demény Anna

Fotó: Kreschka Károly

„Jót s jól, ebben áll a nagy titok”

Németh Emília emlékére

Talán utoljára írom le ebben az újságban ezt a címet. Nem tudnám megmondani, hányszor gépeltem be kézírásban átadott, büszkén és boldogan kommentált művét a számára kedves költők, írók életútjáról, írásairól, tanításairól, vagy az általa kiemelt tanulságokról.

Emi nénivel annak kapcsán ismerkedtem meg, amikor jelezte, szívesen írna a Krónikába. Saját szavait idézve a 2004. márciusi számból: „...sorozatot szeretnék indítani mindenki számára, de főleg az ifjúságnak a betű szerepéről, emberformáló erejéről. ... Hogy a könyvek sokaságában, erkölcsi értékük felismerésében el tudjunk igazodni, ezt is gyakorolni kell. Ehhez adok majd segítséget azzal, hogy saját könyvtáramból kiválasztok és röviden ismertetek néhány művet külföldi és magyar íróktól.” Ekkor még nem is tudtam, hogy ő volt a Kossuth általános iskola „könyves tanár nénije”, magyar-történelem szakos tanára, aki alapos tudásával és kedves, közvetlen modorával megszerettette tanítványival az olvasást. Emi néni ízig-vérig

pedagógus volt egész életében. „Nagy idők lámpása”, ahogy Toldi Éva újságíró nevezte a tavaly szeptemberi Naplóban megjelent cikkében.

Emi néni 1920-ban született Padragon, édesapja is pedagógus volt. A győri állami tanítóképző elvégzése után 1941-től itt, a szülőfalujában kezdte el hivatását. Az első négy osztályt tanította hét évig, majd elvégzett az egri Pedagógiai Főiskola magyartörténelem szakán két évet. Végül a budapesti tanárképzőn fejezte be tanulmányait, és itt kapott diplomát. 1957-től 60-ig Nemesvámoson, majd 1961-től a veszprémi I. számú (a mai Kossuth Lajos) Általános Iskolában tanított.

„Mindig alaposan felkészültem az óráimra. ... Minden rutinom mellett is valami különös feszültséggel léptem az osztályba, mint mikor a színész színpadra lép. Azután ezt az izgalmat valami – soha másutt nem tapasztalt – biztonság váltotta fel. Úgy éreztem, most ketten vagyunk, az osztály meg én. Ők várnak tőlem valamit, és én adhatok, a világ egyre bővülő ismeretanyagából apránként osztogatva, élményszerűen”*

Több éven át, nyugdíjazásáig szakmai vezetője volt a város magyar szakos tanárainak. Tanított a Dolgozók Általános Iskolájának esti tagozatán is. Az utolsó találkozásaink alkalmával is boldogan emlegette, hogy még manapság is visszajárnak hozzá a régi tanítványai, gyakran kérnek tőle tanácsot.

Emi néni sokaknak az útját irányította, egyengette az irodalom, a zene felé. Zenei képzettsége folytán éneket is tanított minden állomáshelyén, sőt énekkarai is voltak. Egy hangverse nyen maga Kodály gratulált éneklő diákjaihoz. A művészetek iránt mindig nagyon érzékeny volt. Udvardi Erzsébethez meleg baráti szálak fűzték, szeretettel idézte megismerkedésük felejthetetlen pillanatait.

Az utóbbi négy évben betegsége az otthonához, néhány hete az ágyhoz kötötte. Mégsem hagyott fel az olvasás mellett az írással; példászerűen betartotta a határidőket, felhívott, mielőtt útjára bocsátotta legújabb szellemi termékét, hogy számítsak rá, meg fog érkezni időben.

Mélyen hívó lelkesége és utolsó leheletéig megélt pedagógusi mivolta mindig, minden területen az aktív, irányító, mértékadó szerepre kötelezte.

Templomunk rózsafüzér-társulatának mintegy 20 évig volt a vezetője. Igyekezett a társulatot frissíteni, új tagokat bevonni, a Krónikában népszerűsíteni. A társulat irányítását szintén kézben tartotta betegsége alatt is.

Emlékszem néhány korábbi zárandokutunkra, ahol nagy lelkesedéssel vezette a rózsafüzér-imádságot, és a hozzátartozó énekeket.

Az utolsó látogatásomkor a kórházban még bízott benne, hogy ír ő még cikkeket, voltak konkrét tervei. Ezeket sajnos már nem valósíthatta meg, így a Krónika májusi számában megjelent utolsó írása (tanítása, útmutatása) záró soraival búcsúzom tőle az egyházközség nevében is.

„Nagy válasz előtt áll a jövő nemzedék. A teremtő Isten szabad akarattal ajándékozott meg bennünket. Ránk bízta a választást: vállaljuk-e a krisztusi utat, vagy elfogadjuk a szabadság, a sátáni gonoszság csábítását, és tovább rohanunk a megsemmisülésbe.

Válaszتانotok kell. Válasszátok hát a jót, az igazat, a krisztusi szeretet útját, hogy szebb legyen a föld.”

Köszönjük szépen, Emi néni! Nyugodj békében!

Demény Anna

(A *-gal megjelölt idézet és az életrajzi adatok a veszprémi Kossuth Lajos Általános Iskola 1998-ban kiadott jubileumi emlékkönyvéből származnak.)

Németh Emíliaért július 2-án, pénteken 11-kor mutattak be gyászmisét. Utolsó útjára 13 órakor kísértük a Vámosi úti temetőben.

Úrnapja Krakóban

A hazaérkezésünket követő negyedik napon összefutottam egy zarándoktársunkkal (aki súlyos rákbetegségéből éppen kilábalva csatlakozott a zarándokcsoporthoz). Akár most, azonnal visszafordulnék – mondta mosolyogva. Én ugyanezt éreztem, érzem...

A zarándoklat június 2-án, a reggel 5 órai szentmisével kezdődött a Regina Mundi-templomban. Lelkivezetőnk László Dezső atya, az út szervezője és lebonyolítója Rostetter Szilveszter, a Szent Margit templom kántora, orgonaművész és zeneszerző, a krakkói Jagelló Egyetem zenetörténet-tanára volt. Szilveszter előre elküldte a napokra, órákra és percekre beosztott programot, mindazon imádságokat, énekek kottáját és szövegét, amelyek nincsenek a Hozsannában, az ülésrendet az autóbuszban, az alvásrendet a szálláson és valamennyi még szükséges praktikus információt. A precíz, mindenre kiterjedő figyelemmel összeállított előkészítést tartalmaz, lelki és turisztikai élményekben gazdag négy nap követte.

A szentmise után azonnal indultunk. Az árvizek, belvizek döbbenetes látványa kísérte utunkat Komáromig. A hajnali kelést imádsággal, tanulással pihentük ki. A Missa de Angelis gregorián misével készültünk a łagiewniki Isteni irgalmasság templom magyar kápolnájában 4-ére tervezett szentmisére.

Az első hosszabb megálló már Lengyelországban, Orawkában volt. A pompás – gyönyörű erdők övezte – XVII. századi fatemplomot néztük meg. A templom teljes belső terét festmények borítják, amelyek nagy része a közös lengyel–magyar történelem tanúja és bizonyítéka: a falakon az Árpád-házi magyar női és férfiszentek sokasága! Lenyűgöző volt az élmény nekünk, akik abba születtünk és abban éltünk, hogy bennünket Lengyelországtól térben elválaszt Csehszlovákia, majd Szlovákia.

Itt tűnt fel először – és azután ez minden templomban így volt –, hogy

milyen dús és szépen komponált a templomok virágdíszítése!

A szállásunk Krakóban a Visztula partján, a vakok intézetében volt. Szívszorító látvány az intézet udvarán halomban álló, az egy héttel korábbi vízbetörések következtében használhatatlanná vált hangszerek, bútorok tömege!

Krakkó belvárosa a szállásunktól gyalog negyedóránnyira volt. A folyó töltésén állva feltárult a Wawel, a szép idő, a vacsora utáni séta, az esti étellel teli belváros – Lengyelország történelmi fővárosának szíve –, a gyönyörű, régi épületekkel szegélyezett utcák, terek: felejthetetlen este volt!

Megrendítő a lengyelek azonosulása a saját történelmükkel: frissen cserélt utcatábla a legutóbbi lengyel nemzeti tragédia emlékére: a belváros egyik utcája ma Szmolenszk utca!

(II. János Pál pápa halála után is azonnal megjelentek az őt ábrázoló szobrok, az emlékhelyek, kegyhelyek.)

Az úrnapját a lengyelek a napján ünneplik. Számunkra az ünnep június 3-án a Wawelben, a székesegyházban, az ünnepi szentmisével kezdődött. Innen indult a körmenet, amely útközben még három oltárnál megállva, Krakó főterén, a Ryneken a Mária-templom előtt felállított negyedik oltárnál fejeződött be. A körmenet – a hívó ünnep-lők Oltáriszentséget kísérő véget nem érő folyama: a papság, a népviseletben Krisztus képét vivő asszonyok, a Szűzanya szobrát vivő férfiak, a virágszirmokat szóró idei elsőáldozó lányok és a fiúk, a női és férfiszereztesrendek, a különböző lovagrendek, történelmi díszegyenruhás férfiak, a különböző mesterségek képviselői, Krakó lakói és vendégei.

A lengyelek élnek a kereszténységet! A hatalmas (200 × 200 m-es) tér tele térdeplő emberekkel... Belső megújulás velük ünnepelni!

Délután Piotr Stefaniak fiatal lengyel történész vezetésével – Szilveszter tolmácsolásával – meglátogattuk a

mogilai ciszterci kolostort, a premontrei női kolostort, a romantika, gótika szépséges emlékeit. Ezekben a kolostorokban jelentős létszámú szerzetesközösségek élnek. A ciszterci szerzetesekkel találkoztunk is, végighallgathattuk délutáni, latin nyelvű zsolozsmájukat. Piotr Stefaniak kutatásainak központi témája: a magyar Árpád-ház szentjei, különösen azok, akik a lengyel történelemben is szerepet játszottak. 2009-ben megjelent magyar és lengyel nyelvű tanulmánya Árpád-házi Boldog Konstanciáról (1238–1301) szól, aki IV. Béla királyunk leánya és halicsi hercegnő volt.

Ugyanezen a délutánon láttuk Krakó Nova Huta városrészének az ötvenes években épített „kavicstemplomát”, amelyet – dacolva a kommunista rezsim tiltásával – az akkor új városrész lakóinak adományából, részben az általuk összegyűjtött kavicsokból emeltek.

A Szent Szalvátor-templomból éppen akkor indult az úrnap körmenet, amikor odaérkeztünk. Feltűnő volt, hogy a menetben itt is sok kis fehér ruhás, koszorús, fehér öltönyös elsőáldozóval találkoztunk. Megtudtuk, hogy Lengyelországban a gyerekek az elsőáldozást követően öt hétig minden egyházi ünnepen az elsőáldozó ruhájukat viselik!

Ezen a napon egész éjszaka zuhogott az eső. Csak reggel állt el, amikor gyalog újra elindultunk, hogy alaposabban körülnézzünk Krakóban. Az első állomás a Wawel, a székesegyház volt. A lengyel történelem nagyjai között láthattuk Nagy Lajos királyunk leányának, Szent Hedvignek, Jagelló Ulászló lengyel király feleségének, a krakkói Jagelló egyetem alapítójának a hamvai fölé emelt oltárt, a magyar királylány

hófehér márványszarkofágját. A kriptában Báthori István sírja fölött elénkeltük a magyar himnuszt, és leróttuk kegyeletünket a közelmúltban elhunyt lengyel államfő és felesége sírjánál. A Wawel egyik kiemelkedő építészeti attrakciója a zárt négyszögű, pompás, háromszintes lodzsás homlokzatokkal körülölelt reneszánsz udvar. Lenyűgöző az az építészeti harmónia, amelyet a várnak a XI. századtól a napjainkig nőtt, folyamatosan épült épületegyüttese sugároz!

Következő állomásunk az egyházmegyei múzeum. Krakóban ebben az épületben lakott Karol Wojtyła, a későbbi II. János Pál pápa, a múzeum az ő életének relikviáit őrzi.

Körbecsodáltuk a Ryneket, láttuk a Mária-templom Mária elszenderülését ábrázoló világhírű, (Wit Stwosz által faragott) szárnyas oltárát testközelen... megrendítő élmény volt! Még ezen a délelőttön jártunk a ferences templomban, láttuk az idősebb Antall József, Varga Béla és a II. világháború idején a lengyel menekülteket befoga-

dó társaik tiszteletére állított emléktáblát.

Ebéd után Łagiewnikiben meglátogattuk a Szent Fausztina-emlékhelyeket, majd az új templom magyar kápolnájában (amelynek falait a magyar szentek és boldogok mozaikképei borítják) Dezső atya misét mondott, mi pedig énekeltük az út elején tanult gregorián misét.

Fotók: Babóczykyné Szóke Edit

Másnap reggel hazafelé, illetve Kalwaria Zebrzydowska-ba indultunk. A búcsújáró hely kegytemplomában szentmisén vettünk részt, majd rövid sétát tettünk a környéken, ahol kisebb kápolna méretű épületek a stációk, amelyek mindegyike a szenvedéstörténet egy-egy állomása.

Ezután a meglepetésprogram következett: Wadowice, Karol Wojtyła szülővárosa, szülőháza, a templom, amelyben keresztelték! Különös varázsa van annak, hogy akit ma Lengyelországban szentként tisztelnek, a mi kortársunk volt, akit ismerhettünk, aki járt itt, nálunk is, akivel akár kezet is foghattunk volna!

A hazaúton az Ipolyon kellett átkelnünk, ami nem volt egyszerű, mert a máskor szelíden csörgedező kis paták most széles folyamként hömpölygött, amely az alacsony hidat elöntötte. Ezért kerülnünk kellett, de Budapest érintésével így is már este 11 órakor Veszprémben voltunk. Négy nap, hetekre való élménnyel! Köszönet érte!

Martonné Szilas Katalin

Ajánlás

Az élet természetes folyamata, hogy míg fiatal az ember, csak előre, a jövőbe tekint. Minél idősebb lesz, annál gyakrabban néz vissza, gyűjti az életben még elmaradt „tudásmorzsákat”, és ha olyan szellemi beállítottságú, ezekből kiszemezgeti a szellemi táplálékot.

Így jártam magam is. Ifjabb korban ugyan hallottam dr. Bangha Béla, Tóth Tihamér, Prohászka Ottokár és Marczell Mihály nevét, de mivel a múlt írói (nagy írói) ők, úgy gondoltam, a mai kor számára nincs mondánivalójuk. Most már belátom, súlyosan tévedtem.

Az élet úgy hozta, hogy át kellett „rágnom” magam e nagy emberek munkáin. Belecsöppentem egy olyan munkába, amely a jövő számára maradandóvá szeretné tenni ezeknek az embereknek a műveit, mivel a klaszikus könyvnyomtatásban újra nem jelennek meg. Ez alkalommal ismer-

kedtem meg kicsit közelebből dr. Bangha Béla jezsuita atya – a kor híres szónoka – 30 kötetet felölelő munkásságával, Tóth Tihamér 23 kötetes összkiadásával, és Prohászka Ottokár – nagy híró és szent életű székesfehérvári püspök – azon műveivel, amelyet az interneten a „Pázmány Péter Elektronikus Könyvtárban” még nem találhatunk meg. Rá kellett döbbennem ez írók kapcsán, hogy NINCS ÚJ A NAP ALATT. E havilap hasábjain már olvashattak például Bangha Béla-írást, melynek mondanivalója a mai keresztény élet követelményeiről szól. Pedig az írások az 1930-as években íródtak.

S ha valaki elfogadja az ajánlást, és későbbiekben ellátogat a „Regina Mundi” honlapjára, olyan Prohászka-írásokat is olvashat, amelyek a mai politikai élet problémáival foglalkoznak (a multinacionális cégek térhódítása, a hazai vállalkozások védelme, a különböző érdekcsoportok káros előretörése). Pedig ezek az írások az 1900-as évek elején születtek. NINCS ÚJ A NAP ALATT.

Nos hát, íme, az ajánlás: akinek felkeltettem az érdeklődését, és számítógéppel, internettel rendelkezik, látogassa meg a „Regina Mundi” honlapját. Eleve sok érdekességet talál, melyet ifjabb Almásy András gondoz. A plébániai közösséget érintő események mellett most már a „könyvek” alcím alatt a fent említett szerzők könyvei közül is találnak az érdeklődők olvasnivalót. A kínálat mindig gazdagabb lesz. Ahogy egy könyv digitalizálásával végzünk, igyekszünk az érdeklődők rendelkezésére bocsátani.

S hogy ez a folyamat minél gyorsabb legyen, **szívesen vennénk segítők közreműködését is, akik számítógéppel, idővel és türelemmel rendelkeznek.**

Akinek sikerült az érdeklődését felkeltetni, azoknak kívánok jó olvasást és felfedezést. Hasonlót, vagy még örömtelibbet, mint amelyben nekem is részem volt.

Kreschka Károly

Egy zsoltár – nyaralóknak

A harminchatodik zsoltár nem tartozik a közkedvelt, közhasználatban álló zsoltárok közé. Talán azért sem, mert több szövegváltozatát ismerjük, s így az értelmezését, fordításait illetően eltérő megoldásokra találunk. Ha nem sajnáljuk a fáradságot, mégis érdemes megismerkednünk vele.

Első négy verse megrázó módon idézi elénk a bűnökbe bonyolódott ember belső nyomorúságát. „Szíve mélyen a gonosz ember úgy hallgat a bűnre, mint isteni szóra; az ő szemében semmi az istenfélelem. Nagyon elégtelt szemmel méregeti magát ahhoz, hogy észrevegye: hibázik. Minden szava hazugság és cselvetés; a bölcsességtől rég elbúcsúzott. Ahelyett, hogy jót tenne, még a fekvőhelyén is gonoszságokon töri a fejét. Kitart a nem jó úton; a rossz úton, s nem vádolja magát miatta.”

A hittudósok azt tanítják: egész szívvel csak a jót lehet tenni, aki rosszat tesz, az önmagával is meghasonlik. A zsoltáros talán jobb emberismerő. Tudja, hogy a bűn sötétséget teremt maga körül. Elsősorban magát a bűnöst igyekszik meggyőzni arról, hogy nincs mit szégyellnie. Hőstettnek, őszinte megoldásnak, akár még erénynek is álcázza magát, elhallgattatja a lelkiismeret szavát, megrontja a szívünket is. Nemhiába mondta Jézus, hogy „belülről, az emberek szívéből erednek a gonosz gondolatok” (Mk 7,21).

A hatodik versben Istent szólítja meg a zsoltáros, Jahvének nevezi, és nagy bizalommal kéri pártfogását. Talán azért fordul hozzá, mert eliszonyodott a bűnösök láttán? Van, aki így érti és fordítja a zsoltárt. Mások azonban úgy gondolják, hogy ugyanaz az ember szólítja itt meg az Istent, aki előbb eliszonyodva ráeszmélt saját szívének sötétségére. Mikor magába fordult, elveszítettnek érezte magát. Most kifelé figyel, s a szeme tisztulni kezd:

„Jahve, az egek a te hűségedről tanúskodnak; a felhőkig ér a te igazságod. Igazságosságod, mint Isten hegyei (rendíthetetlen), ítéleteid, akár a tenger

mélysége. Az emberről és az állatokról folyvást gondoskodik, ó, Jahve; milyen drága a te hűséged, ó, Isten. Ádám fiai szárnyad árnyékában lelnek oltalmat.”

Ha a balatoni vitorlásan rosszul lesz valaki az erős hullámmás miatt, azt ajánlják neki, nézzen a partra: a hegyek szilárd körvonala támaszt jelent számára. Így lelünk Istenre, ha felnézünk a csillagos égre, ha követjük Jézus szavát: „Nézzétek az ég madarait... a mezők liliomait!” (Mt 6,25–28).

A zsoltár harmadik része még hátravan. Ha a világban megtaláltuk Istent, eljutunk a templomba is: (Ádám fiai) „eltelnek házad gazdagságával; örömeid patakjából itatod meg őket. Benned van az élet forrása; a te világosságodban látunk világosan. Tartsd meg hűséggedben azokat, akik ismernek téged; igazságosságodban az egyenes szívűeket. Ne hagyd, hogy a kevélység lába

eltaposson; hogy a gonoszok keze kergessen engem!”

A megkísértett ember imádsága ez, aki – nem a saját szívében, hanem az ég és a hegyek tágasságában meg a templomban – Istenre talál, és az ő szeretetében újraéled. Akárcsak apja ölelésében a tékozló fiú. A zsoltár utolsó verse sokak szerint későbbi záradék: „Lám, elbuktak a gonosztevők, úgy elestek, hogy nem kelnek fel soha.”

Aki nyaralni megy, ezt a zsoltárt érdemes magával vinnie.

Jelenits István

KARITÁSZ

Hálás szívvel köszönjük a kedves hívek adományait az árvízkarosultak megsegítésére. Az ételmisszer és tisztítószer adományokon kívül 640 000 Ft-ot továbbítottunk az érsekségre.

Köszönettel: Stampf Margit

Imádság Szent Annához

Az éj vak leple meghasad,
felváltja már a pirkadat,
s nyomában már a hajnal ég,
azt hirdetvén, hogy kél a nap.

Krisztusban kél igaz napunk,
kegyelmek anyja: hajnalunk.
De Anna volt a pirkadat,
jöttén az éj már felszakadt.

Ó, Anna, termékeny gyökér,
üdvösségtermő drága fa!
Rajtad virágos ág fakad,
mely Krisztust hozza meg nekünk!

Üdvünk anyjának anyja, jöjj,
és Szent Joakim, jó atya,
Szülöttetek sok érdeme
az igalmat ránk esdje le.

Dicsőség néked, Jézusunk,
világra kit szült tiszta Szűz,
Atyának, Léleknek veled,
örökre áldás, tisztelet. Ámen.

Kitekintő

Rajzpályázat megyénk szépségeiről

Ezzel a címmel, illetőleg a környezetvédelem és a víz témakörében kiírt pályázatra 560 alkotás érkezett óvodásoktól és kisiskolásoktól, akiknek oklevelet, könyvet adott át Talabér Márta országgyűlési képviselő, megyei alelnök a megyeháza Szent István termében június 10-én.

A pályázatot a megyei önkormányzat, a Veszprém Megyei Gyermekek és Ifjúsági Közalapítvány, a Wunsiedeli Ifjúsági Kör és Harry Krippner Alapítvány együttműködve írta ki a fiataloknak, amelyre 34 intézményből több mint 300 gyermek küldött be szebbnél szebb remekműveket.

A megyeházi ünnepségen a Harmónia művészeti iskola keretében működő Kis Bakony táncegyüttes bemutatója után Talabér Márta köszöntőjében méltatta a kis „művészek”, valamint a felkészítő pedagógusok munkáját.

Könyvtárak lépésben korunkkal

Mintegy 64 millió forint vissza nem térítendő uniós támogatásban részesült megyénk hét könyvtára, melyek a megyei könyvtár vezetésével konzorciumot alapítottak a pályázatért – hangzott el sajtótájékoztatón június 10-én az Eötvös Károly Megyei Könyvtár és Közművelődési Intézetben.

Talabér Márta országgyűlési képviselő, megyei elnök megnyitójában korunk folyamatos változásaira helyezte a hangsúlyt, amit a korszerű tájékoztatás érdekében célszerű követniük a könyvtáraknak is. A mostani közös pályázatot, a kistérségi társulások bevonását üdvözölte, és – mint mondta – örvendetes lenne, ha a megye más intézményei is követnék ezt a példát. – Az egész életen át történő tanulás, az önképzés, a folyamatos megújulás korunkban alapvető. A hagyományos könyvtári szolgáltatások mellett fontos, hogy a fiatal korosztály igényeit is figyelembe vegyék a könyvtárak, amit a mostani

fejlesztések kiemelten kezelnek – vélekedett. A részletekről Sörény Edina, a szaktárca könyvtári osztályának vezető tanácsosa, Pálmann Judit megyei könyvtárigazgató, valamint az egyes települések képviselői beszéltek. A pályázat céljáról többek között elhangzott: az informatikai fejlesztésekkel a fiatal korosztály számára vonzóvá teszik a könyvtárakat, másfelől elérhető lesz az információ a kistelepülések könyvtáráiban is. Mindehhez lényeges a könyvtárosok továbbképzése. A megyei könyvtár több mint 28 millió forintot nyert. Bővítik az adatbázist, fejlesztik a honlapot, a szolgáltatásokat, szakmai és nyelvi területen továbbképzik könyvtárosait. Balatonalmádi közel 5,7 millió forint támogatásban részesült, Balatonfüred ötmilliót kapott, Devecser közel ötmilliót, Pápa több mint 7,5 millió forintot, Tapolca mintegy 6,6 milliót, Zirc csaknem 5,5 millió forintot.

Sikeres évad, tovább nőtt a nézőszám

A Veszprémi Petőfi Színház minapi évadzáró társulati ülésén a közönségvoksai alapján Csarnóy Zsuzsanna vehette át a legkedveltebb színésznek járó Petőfi-díjat, a dolgozók szavazatai szerint pedig Mojzes Gabriella kárpitos és varrónő tette a legtöbbet az intézményért, ezért ő érdemelte ki a Latinovits-díjat.

– Nagyon szép, élménygazdag, sikeres évadot zárhat a társulat – többek között erről beszélt Oberfrank Pál, a Veszprémi Petőfi Színház igazgatója, aki évadértékelőjében visszaemlékezett arra, hogy Bujtor István halála napján rendkívüli körülmények között született meg az évad egyik legsikeresebb előadása, a Régimódi történet. Az akkor tapasztalt társulati erő, elszántság az egész szezonra jellemző volt, és ez eredményezte azt, hogy jó évadot zárhat a teátrum, erre minden dolgozó büszke lehet.

Oberfrank Pál – aki február 1-től tölti be az igazgatói posztot – megköszönte azt, hogy a társulat jó szívvel fogadta, és az elmúlt hónapok tapasztalatai is azt mutatják számára, hogy mindenkivel együtt tud dolgozni, s így kívánja foly-

tatni a színház által az elmúlt években sikeresen megkezdett utat. A jövőben is arra törekszik, hogy még az eddigieknél is jobb, magasabb színvonalú előadások szülessenek, olyanok, amire büszke lehet a megye és a város közönsége. Elmondta, hogy a Veszprémi Petőfi Színházban ebben az évadban 236 előadást tartottak, ez harminchattal több, mint az előző szezonban. Az össznézőszám a nyári színházi előadásokkal együtt eléri a 90 ezret, ami megközelítőleg ötezerrel jelent több nézőt, mint tavaly ilyenkor. A legtöbbet játszott előadás idén a szolnoki vándorfesztiválon díjat nyert Régimódi történet volt, ezt 25-ször tűzte műsorára a színház.

Eperjes Károly, a Veszprémi Petőfi Színház művészeti tanácsadója úgy fogalmazott, hogy nehéz, de szép évadot zárhat a teátrum, sok fantasztikus pillanattal együtt. Számára A bugyogó című vígjáték volt az első számú szakmai kedvenc az évadban, ugyanakkor elismerte, hogy a produkció és annak fogadtatása nem találkozott a nézői igényekkel.

Horváth Lászlóné, a színház gazdaságcsoport-vezetője az évadzárón többek között arról beszélt, hogy a nehéz finanszírozási helyzetben jól teljesített a színház, ám várhatóan újabb megszorítások következnek, ami további fegyelmezett gazdálkodást követel az intézménytől.

Talabér Márta, a Veszprém megyei közgyűlés alelnöke hangsúlyozta: továbbra is meg tudja erősíteni azt, amit már az előző évad végén mondott, hogy a megye büszke a színházára. Az alelnök hangsúlyozta, hogy Oberfrank Pál kinevezése a folyamatosságra garancia, és biztosíték arra, hogy Eperjes Károlyal együtt a megkezdett úton halad tovább az intézmény.

– A színház visszacsalogatta a nézőket, elnyerte bizalmukat, s jó úton halad, hogy olyan országos hírvé legyen, akár régen a kaposvári színház – mondta Talabér Márta.

Debreczeni János, Veszprém polgármestere szintén köszönetet mondott a társulatnak, minden dolgozónak az elmúlt évad sikereit, s biztosította az intézményt a város támogatásáról.

Az évadzárón Tóth Attila, a színház szakszervezeti titkára adott át jutalmakat a jubiláló közalkalmazottaknak. Kellerné Egresi Zsuzsanna értékesítési vezető és Ozsváth Ildikó patinázó 15 éve, Némethné Kleska Zsuzsanna főpénztáros, Pelles Andrea kelléktárvezető és Öcsi Béla hangmérnök 20 éve, Szentmiklósi Ildikó ügyelő pedig 30 éve dolgozik a színházban. A szakszervezeti vezető köszöntötte a társulattól a Pesti Magyar Színházhoz távozó Gula Péter színművészt és a nyugdíjba vonuló Kiss György karbantartót.

Az évadzáró társulati ülés végén Oberfrank Pál igazgató Petőfi-díjat adott át Csarnóy Zsuzsanna színmű-

vésznek és Latinovits-díjat Mojzes Gabriella kárpitosnak és varrónőnek.

Motoros segítség árvízkarosultaknak

Saját, vele egyidős, 1942-ben gyártott WLA típusú Harley Davidsonját ajánlotta fel Schmitt Pál, az Országgyűlés és a Magyar Olimpiai Bizottság (MOB) elnöke a tizenegyedik alsóörsi motorosfesztivál sajtótájékoztatóján, június 16-án.

Azonnal hatmillió forintot ajánlott a motorért egy pénzintézet, a pénzt az árvízkarosultaknak juttatják el. Dobai Attila főszervező, a találkozót ötletgazdája is arról beszélt, hogy a budapesti

Harley-„bázison” is azonnal segítettek az észak-magyarországi embereknek.

Több mint félmillió árvízkarosultaknak

Napirend előtt jelentette be Lasztovicza Jenő megyei elnök a június 17-i megyegyűlésen, hogy a Fidesz-frakció kezdeményezte az észak-magyarországi árvízkarosultak megsegítését. A fideszes képviselők eddig több mint félmillió forintot gyűjtöttek össze, mindenki saját jövedelméből adakozott.

A kezdeményezéshez a megyegyűlés többi frakciójának képviselője is bejelentette csatlakozását.

Hírek és események

Az imaapostolság szándékai júliusra:

Általános: hogy minden állampolgárbelekapszolódhassonaközügszolgálatába akár egyénileg, akár csoportosan.

Missziós: hogy minden keresztény felismerje missziós küldetését, és tevékenyen részt vegyen a népek evangelizálásában.

Az imaapostolság szándékai augusztusra:

Általános: hogy mindazok, akik súlyos lelki megpróbáltatásban vannak, támaszt találjanak Krisztus világosságában, aki az igazi boldogság egyedüli forrása.

Missziós: hogy az egyház Kíná-

ban tanúságot tegyen belső összetartó egységéről, és hogy látható módon meg tudja mutatni kifelé is Szent Péter utódjához való tartozását.

Július 11. **Szent Benedek** apátnak, Európa fővédőszentjének az ünnepe.

Július 23. **Szent Brigitta** szerzetesnőnek, Európa társvédőszentjének az ünnepe.

Július 25. **Szent Jakab** apostol ünnepe.

Július 26-án főegyházmegyénkben **Szent Annát**, főegyházmegyénk védőszentjét ünnepeljük.

Augusztus 6. **Urunk színeváltozásának** az ünnepe.

Augusztus 10. **Szent Lőrinc** diakónus és vértanú ünnepe.

Augusztus 15. Szűz Mária mennybe-

vételének az ünnepe (**Nagyboldogasszony**). **Kötelező ünnep!**

Augusztus 20. **Szent István királynak**, Magyarország fővédőszentjének az ünnepe.

Augusztus 24. **Szent Bertalan** apostol ünnepe.

Augusztus 30-án tartják a **terménybetakarítási hálaadást**.

Imádkozzunk értük...!

...mert a keresztségben újjászülettek: Szalay Dávid Barna június 13-án

...mert az örök hazába költöztek: Dukay Károlyné Kovács Julianna 80 éves, Hegedüs Tamás Emil 63 éves, Mekler Ambrus 91 éves, Németh Emília 89 éves, Nemsuk Miklósné Szalai Mária Veronika 70 éves, Rikk Józsefné Steininger Vilma 82 éves, Kormos József 71 éves

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
júl. 11.	MTörv 30,10-14	Kol 1,15-20	Lk 10,25-37
júl. 18.	Ter 18,1-10a	Kol 1,24-28	Lk 10,38-42
júl. 25.	Ter 18,20-32	Kol 2,12-14	Lk 11,1-13
aug. 1.	Préd 1,2; 2,21-23	Kol 3,1-5.9-11	Lk 12,13-21
aug. 8.	Bölcs 18,6-9	Zsid 11,1-2.8-19	Lk 12,32-48
aug. 15.	Jel 11,19a; 12,1-6a.10	1Kor 15,20-27	Lk 1,39-56
aug. 22.	Iz 66,18-21	Zsid 12,5-7.11-13	Lk 13,22-30
aug. 29.	Sir 3,19-21.30-31	Zsid 12,18-19.22-24a	Lk 14,1.7-14
szept. 5.	Bölcs 9,13-19	Filem 9b-10.12-17	Lk 14,25-33

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 650 példányban

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: László Dezső atya

A szerkesztőség címe:

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna

Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,
Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Lapzárta: minden hónap 20-án